

— Кажи бе, татенце! Кажи! Не ти щемъ паритѣ, — замолихме се всички.

— Елате съ мене, каза той, но вървете мирно. Отидохме въ мазето. Вжтре свѣтѣше тенекіе-ното газениче.

— А-а-а! извика най-напредъ бати Гого. Караманка се отелила.

Въ единъ жгълъ на мазето се виждаше биволицата. До нея стоеше малко хубаво биволче. Цѣлото му челце бѣше бѣло. Майка му го ближеше, а то дирѣше да суче и махаше съ опашчица, която на края си сжщо бѣше бѣла.

— Караманка нѣма бѣлъ косъмъ, а нему цѣлото чело бѣло, — каза татко. Нѣма да се мжчимъ да му търсимъ име. То само си го носи: *Бръзко* ще му казваме.

Ние се спустнахме къмъ биволчето, заобиколихме го и почнахме да го милваме. Радвахме му се много повече, отколкото на първото кокиче или на първата лястовичка. Ние знаехме, че то не води пролѣтѣта. Но радвахме му се, защото ще има, съ кого да играемъ, до като дойде тя.

Още сжщия день нанизахме огърлица отъ едра мѣниста и я вързахме на врата му. На бѣлото топче на опашката му мама върза и преплете червена панделка. — Много хубаво било, каза, та да го не *уручася* нѣкой.

Не го напустнахме цѣлъ день. Раздѣлихме се съ него, кога отидохме да спимъ. На другия день казахме на мама да не дои Караманка, та всичкото млѣко да остане за Бръзко.

— Ще ядемъ, казахме, зѣлена чорба, бобецъ, варени круши, — ще ядемъ всичко, но малкото биволче нѣма да подяждаме. Нека се насуква хубаво, та да порасте бързо.

И, наистина, биволчето отъ день на день растѣше и заякваше. Купихмѣ гребенче и всѣка сутринъ го сресвахме. Съ малка метличка го очиствахме цѣло отъ прахѣта. Тогава то изпѣваше коремчето си и махаше съ опашка. Най-обичаше да го галимъ подъ гушката.